

Interpretacja wiersza „Pieśń III”

Oddech historii – również tej współczesnej,
doświadczanej osobiście,
która splatała trudne losy dwu Ojczyzn
i dwóch Narodów żyjących
wspólnie na wołyńskiej ziemi jest
odczuwalny w Rumlowej poezji od
pierwszych wierszy. W „Pieśni III”
opublikowanej przez zaledwie siedemnastolatka
w „Drodze Pracy” w
1937 roku brzmia echa strasznego
sowieckiego planu, wypełniającego
Lemkinowską definicję ludobójstwa
– wielkiego głodu, do którego
planowo doprowadziła zbrodnicza
władza na żyznych ziemiach, chcąc
pozbawić Uraińców narodowej
tożsamości i – kosztem wielu milionów
ludzkich istnień – stworzyć
posłuszne, bezwolne i wykorzenione
sowieckie masy zamieszkujące
tereny zajmowane przez niepokornych
i dumnych ukraińskich chłopów.
Ich symbolem jest w wierszu
Rumla oracz Hryć:
***Czyście żyto ukryli w stodołach,
że o głodzie Hryć na konie woła,
czy zabrakło kaszy hreczanej
Z rodnej ziemi latoś oranej?
Czarno się skiba kładzie, bo rodny
jest czarnoziem,
choć Hryć wiosną orze o głodzie.
Lecz nie wstrzyma głód chłopu dłoni
Póki chlebem nie wzejdzie Wołyń***

Wychowany na terenie wielokulturowych, wielonarodowościowych i wieloreligijnych Kresów, na ukochanym Wołyniu, odzwierciedlał to również w swojej poezji. W „Pieśni III” z 1937 roku pisze „Przędą Pryśki, przędą Jaryny/już oprzędły płótna Wołyniem/w znakach prostych i jak najprościej/na tych płótnach Wołyń się mości...”.

Część trzecia tej młodzięcej Pieśni zaskakuje niezwykłością metafory. Oto zamiast opisu krajobrazu – do jakiego przyzwyczaili nas poeci romantyczni – mamy tu cały pejzaż wołyński „zamknięty” w barwach przędzy wysnutej na kołowrotkach, zawarty w niciach, z których utkano płótna i samodziały. Abstrakcyjny, ograniczony do kolorów. Przeniesiony przez młode Ukrainki w tkaniny i na hafty.